

opusdei.org

Dom koji dopire do cijelog svijeta

Poziv pomoćnice numerarije poseban je poziv za brigu i jačanje obiteljskih veza u Opusu Dei.

7.11.2022.

Isus je govorio o sjemenu, pticama, trnju i plodnom tlu. On želi ilustrirati dispozicije onih koji ga slušaju, toliko različite jednih od drugih. Tijekom vremena istina će izaći na vidjelo plodom koji se proizvodi: Što se tiče dobre zemlje, to su oni koji, slušajući riječ, čvrsto je drže u poštenom i

dobrom srcu i donose plod strpljivo (Lk 8 :15). Naš Gospodin vjerojatno još uvijek ima tu sliku na umu kad ga nedugo zatim netko prekine: Tvoja majka i tvoja braća stoje vani i žele te vidjeti (Lk 8,20). Na opće iznenađenje, Učitelj odgovara: Moja majka i moja braća su oni koji slušaju riječ Božju i vrše je (Lk 8,20). To je jedno od mjesta u Evanđelju gdje Isus govori o novom obliku odnosa, jačem od onog koji ga vidljivo spaja s njegovom majkom: o vezi nadnaravne obitelji koja nastaje slušanjem i prihvaćanjem Božje riječi.

Na sliku Boga koji je zajedništvo

Katekizam nam govori da je Crkva „Isusova prava obitelj.”[1] Papa Franjo to potvrđuje: „Isus je osnovao novu obitelj, koja se više ne temelji na prirodnim vezama.”[2] Vjera ima tako jaku moć da daje plod koji generira istinska nova jedinstva. I

isto se događa u Opusu Dei, koji je „mali dio“ Crkve. Oni koji su iskusili „nagovještaje Božje ljubavi”[3], kao što je to učinio sveti Josemaría, postaju dio male obitelji koja je Djelo. Obitelj koja diše intimnošću Boga koji nije samoća ili izolacija, nego zajedništvo osoba, između Oca, Sina i Duha Svetoga. To je obitelj pozvana da bude usko ujedinjena, kako zbog ljubavi iz Božjeg srca koja je oživljava, tako i zbog božanskog poslanja na koje je svaki njezin član pozvan: prenijeti, svatko u svojim svakodnevnim okolnostima, poruku da Bog želi da budemo njegovi sinovi i kćeri.

Tijekom ranih godina Djela, sveti Josemaría nije jasno vidio kako će ova bitna značajka duha Opusa Dei – njegova obiteljska atmosfera – nastati. Ubrzo je, međutim, shvatio da su mu majka i sestra zapravo pomagale stvoriti atmosferu koju je tražio u središtima Djela. Nakon

molitve za to, odlučio ih je zamoliti za njihovu nezamjenjivu pomoć. Blaženi Alvaro del Portillo opisao je godinama kasnije kako su ove dvije žene „prenijele toplinu koja je karakterizirala obiteljski život obitelji Escrivá na nadnaravnu obitelj koju je naš utemeljitelj stvarao. Naučili smo to prepoznati u dobrom ukusu koji se očituje u toliko sitnih detalja, u profinjenosti u međusobnom ophođenju, u brizi za materijalne potrebe kuće, što je podrazumijevalo – a to je najvažnije – stalnu brigu za druge, i u duhu služenja kojeg karakteriziraju budnost i odricanje. Sve smo to uočili u karakteru našeg Oca, a sada smo to vidjeli potvrđeno u baki i teti Carmen.”[4]

Koliko smo često, gledajući djecu koja odrastaju potpomognuta ljubavlju svojih roditelja, ili starije ljude koje prati toplina i radosni duh njihovih unuka, shvatili vitalnu ulogu obitelji!

Život nije isti bez podrške obitelji, ma koliko uspješni bili. Oni koji znaju da su voljeni sposobni su prevladati i radosno se nositi s bilo kojom poteškoćom. Potreba da znamo da smo voljeni, da pripadamo domu, univerzalna je: ona je dio našeg najdubljeg identiteta. Znakovi privrženosti i besplatne ljubavi koje to zahtijeva „nikada ne mogu nedostajati, bez obzira koliko čovječanstvo napredovalo.”[5]

Kada kažemo da ljudi Opusa Dei čine obitelj, to nije jednostavno pitanje obiteljske „atmosfere”, koja se može naći na toliko mnogo drugih mjesta. To je obiteljsko okruženje koje treba postati opipljiva stvarnost, s nadnaravnim korijenima i svakodnevnim, materijalnim znakovima ljubavi. Svatko od nas njeguje i jača te veze, jer o svima nama ovisi ne samo da „dišemo” obiteljsko okruženje, nego da uistinu jesmo obitelj.

Stoga je utemeljitelj Opusa Dei jasno vidio potrebu za osobama koje bi, s mudrošću da usklade materijalno i nematerijalno, na poseban način pazile na te veze. Ovo poslanje, uključujući i najsitnije materijalne pojedinosti, na poseban način odgovara brojnim pomoćnicima. To je poseban poziv, koji se pojavio među prvim ženama Opusa Dei, da budu „ruke“ koje spajaju najbožanskije s onim što je najljudskije, oponašajući ruke Majke Isusove, koja je uvijek usklađivala obje stvarnosti u razlučivanju i ispunjavanju Božje volje.

Besplatna ljubav koja potvrđuje drugu osobu

Možda je najvidljiviji dio poslanja pomoćnice numerarije organiziranje materijalnog zbrinjavanja centara, kako bi svatko shvatio vlastitu odgovornost za svoj dom. Kao i u svakoj obitelji, zadaci su raspoređeni

fleksibilno, prema mogućnostima svakoga. Mogli bismo reći da pomoćnice numerarije „imaju dom u svojim rukama“ kako bi ga dali drugima.[6] U nekim se slučajevima ta obiteljska veza može osjetiti kroz određena djela kao što su priprema jela, čišćenje ili uređenje, ali sve to odražava nešto što nadilazi materijalno: njihova glavna misija je afirmirati svaku osobu u njezinom identitetu i apostolskom poslanju.

„Nije samo pitanje izvršavanja niza materijalnih zadataka koje između nas možemo i moramo obaviti na ovaj ili onaj način,” piše prelat Opusa Dei, „već ih planirati, organizirati i koordinirati na takav način tako da je rezultat upravo dom u kojem se svi osjećaju kao kod kuće, dobrodošli, potvrđeni, zbrinuti, a u isto vrijeme i odgovorni.” [7] Zato je sveti Josemaría ovu misiju vidio kao „apostolat apostolata”, „okosnicu” koja omogućuje Opusu Dei da djeluje

u svijetu s obiteljskim duhom,
„platno” na kojem svi ostali članovi
Djela mogu tkati svoja osobna
prijateljstva.

Svojim svakodnevnim životom
pomoćnice numerarije nastoje na
određeni način učiniti vidljivima
riječi koje molimo na Anđeo
Gospodnji: I Riječ tijelom postade i
nastani se među nama (Iv 1,14).
Svaki dan nastoje poticati snažno
jedinstvo s Euharistijom, kako bi
Boga ponovno donijeli u svijet i
postavili ga pred oči drugih: svaka
gesta, svaka riječ, svaka misao i djelo
nastoje prenijeti istinu da je Bog
prisutan u najobičnijoj dnevnoj
stvarnosti.

Kao odraz Marijine beskrajne
plodnosti, Bog je Opusu Dei dao dar
celibata, tajnog korijena autentičnog
očinstva i majčinstva.[8] U slučaju
pomoćnica numerarija, ovo ima
specifičnu manifestaciju: „Svojim

radom brinete i služite našem životu u Djelu, čineći svaku osobu fokusom i prioritetom vašeg zadatka." [9]

Odavde proizlazi (a ovo je najdublje značenje njihove misije) besplatna ljubav, izražena u svakoj dimenziji njihova bića; ljubav obdarena

„bogatom spontanošću onoga što je živo, onih koji traže nove prilike da pokažu da vjeruju i vole.”[10] To je ljubav koja svaku osobu izvlači iz anonimnosti, obnavljajući njezinu snagu, dajući joj novu snagu, budući da ih podsjeća da su voljeni jednostavno zato što postoje, a ne zbog onoga što imaju ili čine.

Prava moć transformacije društva

U svijetu koji često naglašava ozloglašnost i buku, rad numerarije pomoćnice može se činiti diskretnim i tihim, ali obdaren je istinskom moći transformacije društva. Nikakav ljudski uređaj ne može izmjeriti energiju koju oslobađa spremnost za

neprestanim usmjeravanjem pozornosti prema svakoj osobi, uvijek stavljajući osobu u središte, nastojeći obogatiti svaki aspekt njezina života: fizički, mentalni, emocionalni, duhovni, društveni. Ovo istinsko zanimanje za svaku osobu širi se na društvo u cjelini, počevši od vjernika Djela, koji zauzvrat unose ovaj humanizirajući dodir u svoje profesionalno okruženje. Misija ujedinjenja božanskog i ljudskog, tako svojstvena Opusu Dei, proteže se kao u koncentričnim krugovima na sve koji se približe ovoj obitelji i doseže cijelo društvo. „Uz Božju milost, ako želite“, rekao je biskup Javier Echeverría pomoćnicima numerarijama, „možete biti poput duhovne, apostolske atomske elektrane, sposobne proširiti svoje djelovanje na cijeli svijet.”[11]

Svaka pomoćnica numerarija svojom osobnošću obogaćuje život i rad u

svakom centru Opusa Dei. Isto tako, ona pokušava steći pripremu i kompetencije potrebne za to. Ovaj profesionalni pogled također može obuhvatiti područja financijskog i poslovnog upravljanja, optimizacije resursa, vođenja tima, znanja o prehrani, sposobnosti prilagodbe ljudima svakog mjesta, održivosti itd. Sve to zahtijeva kontinuirani proces učenja, u korak s napretkom u društvu i u raznim profesionalnim sektorima, ali ne gubeći iz vida ono bitno: stalno prisutnu brigu za obitelj. Osoba pozvana živjeti ovaj poziv „najvišu stručnu sposobnost stavlja izravno u službu ljudi i pokazuje kako se isti duh može utjeloviti u različitim povijesnim okolnostima”. Taj napor „postaje avangardni čimbenik ‘humaniziranja’ kulture, a time i nadahnuće za svačiji profesionalni rad.”[12]

Briga za ljude i dom povlašteno je područje dijaloga sa suvremenim svijetom. „Imate uzbudljivu misiju,” piše prelat Opusa Dei, obraćajući se numerarijama pomoćnicama: „Pretvoriti ovaj svijet – danas toliko prožet individualizmom i ravnodušnošću – u pravi dom. Vaš zadatak, kada se izvršava s ljubavlju, može dosegnuti sve sredine. Vi gradite ljudskiji i božanskiji svijet, jer ga prožimate svojim radom pretočenim u molitvu, svojom ljubavlju i profesionalizmom koji ulažete u brigu o ljudima u njihovoj cjelovitosti.”[13]

Odabir, sebedarje, sreća

Razlučivanje potrebno za otkrivanje vlastitog poziva numerarije pomoćnice ne temelji se primarno na sklonosti određenoj vrsti zadatka, poput onih koji su najizravnije povezani sa zanimanjima njegovatelja i usluživanja. Svako

područje studija ili profesionalni profil može pridonijeti toj želji da se svaka osoba potvrdi u njezinu integritetu. Bog daje ovu misiju kome god želi. Sve što je potrebno jest želja da izbliza gledaju Krista, a preko Njega i ostale članove svoje obitelji i one oko sebe.

Općenito, ništa ne sprječava numerarije pomoćnice da nastave svoje usavršavanje i osobni razvoj u bilo kojem području. Ova obuka obogaćuje njih osobno, ali i njihove odnose i posao. Važno je taj profesionalni i osobni razvoj integrirati u njihov najdublji identitet, utemeljen na čvrstoj i zreloj odluci da budu vjerni Božjem pozivu.

No, također se može dogoditi da posvećenost numerarije pomoćnice zahtijeva odustajanje od prethodnog zanimanja. To je nešto što se događa tolikom broju ljudi, posebno onima koji odluče provesti više vremena

izravno brinući se za dom. Ali to nije samo slijepa žrtva; prije je to zrela odluka, utemeljena na radosti prihvaćanja onoga što se voli, sreći odabira davanja života. Papa ukazuje na ovu stvarnost u životu svetog Josipa: „Josip nije našao sreću u pukoj samopožrtvovnosti, nego u sebedarju. U njemu nikada ne vidimo frustraciju, već samo povjerenje. . . Svaki istinski poziv rađa se iz dara samoga sebe, koji je plod zrele žrtve. . . Kakav god bio naš poziv, bilo brak, celibat ili djevičanstvo, naš dar samih sebe neće doći do ispunjenja ako se zaustavi na žrtvi; da je tako, umjesto da postane znak ljepote i radosti ljubavi, darivanje sebe riskiralo bi da bude izraz nesreće, tuge i frustracije.”[14]

Poziv numerarije pomoćnice, kao i svaki poziv u Opusu Dei, je „sveobuhvatan”, to jest, obuhvaća svaki aspekt i trenutak nečijeg

života.[15] To nije profesionalni poziv koji se provodi samo tijekom radnog dana. Ista misija činiti Božju ljubav vidljivom obogaćuje trenutke formacije, odmora, obiteljskog života, prijateljstva ili bilo koje aktivnosti. Bog želi da u Opusu Dei postoje ljudi koji, zaljubljeni u Njega, svojom prisutnošću prenose Božju naklonost, brinući se za njegova utjelovljenog Sina prisutnog u Euharistiji i za svoje bližnje, muškarce i žene, djecu Božju.

* * *

Poslijepodne je poodmaklo. Narod stoji i sluša svaku riječ našeg Gospodina. Isus suosjeća s njihovim umorom. On zna da je većina njih daleko od kuće i traži od svojih najbližih učenika da organiziraju ljude u skupine na travi. Isus čini čudo nahranivši ih sa samo pet kruhova i dvije ribe, te svi povrate snagu potrebnu da nastave svoj put s

Njim: muškarci, žene i djeca (usp. Iv 6,1-15).

Kasnije će Isus ponovno zamoliti učenike da pripreme obrok. U Gornjoj sobi, istom gestom blagoslova kao i prije i s očima podignutim prema nebu, Isus nam se daje u kruhu i vinu, prije nego što trpi svoju muku (usp. Mt 26, 17-27). Naš Gospodin „materijalizira” svoju neizmjernu ljubav prema nama u dva skromna izvora hrane, i tako osigurava svoju prisutnost na zemlji do kraja vremena, kao predokus nebeske gozbe. Oslanjajući se na ljubav skrivenu u kruhu i vinu, prisutnu u tabernakulima centara Djela, numerarije pomoćnice štite obiteljski duh. Ističu jedinstvenu vrijednost svake osobe i uče svijet graditi odnose istinske privrženosti, služenja i podrške.

[1] Katekizam Katoličke Crkve, br. 764.

[2] Papa Franjo, Anđeo Gospodnji, 10. 10. lipnja 2018.

[3] Sveti Josemaría, Homilija, 2. listopada 1968.

[4] Blaženi Alvaro del Portillo, Četrdeset godina sa svecem, str. 68.

[5] Blaženi Alvaro del Portillo, Pastoralno pismo, 24. siječnja 1990., br. 44.

[6] Usp. Sveti Josemaría, Pisma 36, br. 33.

[7] Fernando Ocáriz, Pastoralno pismo, 28. listopada 2020., br. 14. Naglasak se nalazi i u izvorniku.

[8] Usp. Fernando Ocáriz, Pastoralno pismo, 28. listopada 2020., br. 13 i 22.

[9] Isto, br. 15

[10] Sveti Josemaría, Pisma 36, br. 62.

[11] Biskup Javier Echevarría,
Pastoralno pismo, 23. listopada 2005.,
str. 6.

[12] Usp. “Razmišljanja o upravi u
Opusu Dei: bogatstvo i perspektive,”
u Romana, br. 72, 2021.

[13] Fernando Ocáriz, Pastoralno
pismo, 28. listopada 2020., br. 17.

[14] Franjo, Apostolsko pismo Patris
corde, br. 7.

[15] Usp. Fernando Ocáriz,
Pastoralno pismo, 28. listopada 2020.,
br. 8.

Elvira Lorenzo